

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж2 41/21
17.6.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Миланке Вукчевић, председника већа, Весне Караџић-Ристић и Весне Целетовић Цуцић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., ул. ... бр..., чији је пуномоћник Вања Петровић, адвокат из Београда, ул.Михаила Пупина бр.201, против туженог ББ из ..., ул. ... бр..., чији је пуномоћник Ксенија Булатовић, адвокат из Београда, ул.Душана Вукасовића бр.64/27, ради измене одлуке о висини издржавања, одлучујући по жалби туженог, изјављеној против пресуде Трећег основног суда у Београду П2 1711/19 од 1.9.2020. године, исправљена решењем истог суда од 13.4.2021. године, у седници већа одржаној дана 17.6.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Трећег основног суда у Београду П2 1711/19 од 1.9.2020. године, исправљена решењем истог суда од 13.4.2021.године, у ставу првом и другом изреке, па се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужилац АА да на име свог доприноса за издржавање туженог ББ, преко износа досуђеног ставом првом изреке од 12.000.000,00 динара, плаћа месечно износ од још 4.000,00 динара, што укупно износи 16.000,00 динара, сваког 1-ог до 10-ог у месецу за текући месец, почев од 1.9.2020. године, као дана пресуђења, па убудуће док за то постоје законски услови, или док се ова одлука не измени, пост нет упутницом на име туженог, а у року од 15 дана од пријема ове пресуде, којом се мења пресуда Четвртог општинског суда у Београду П 853/07 од 1.10.2007. године, у ставу трећем изреке, док се за износ преко досуђеног до траженог износа од 8.000,00 динара на име издржавања туженог ББ, почев од 4.11.2019.године, као дана подношења тужбе, па до дана пресуђења, захтев тужиоца **ОДБИЈА**, као неоснован.

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Трећег основног суда у Београду П2 1711/19 од 1.9.2020. године, исправљена решењем истог суда од 13.4.2021.године у ставу трећем изреке.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован.

Образложење

Изреком побијане пресуде Трећег основног суда у Београду П2 1711/19 од 1.9.2020. године, исправљене решењем истог суда од 13.4.2021.године у ставу првом делимично је усвојен захтев тужиоца АА, па је обавезан да на име свог доприноса за издржавање ББ плаћа месечно износ од 12.000,00 динара, сваког 1-ог до 10-ог у месецу за текући месец почев од 1.9.2020. године, као дана пресуђења, па убудуће док за то постоје законски услови, или док се та одлука не измени, пост нет упутницом на име туженог, док се захтев тужиоца којим је тражио да се његов допринос на име издржавања туженог смањи почев од дана подношења тужбе 4.11.2019.године, па до дана пресуђењакао и за разлику од досуђеног износа од 12.000,00 динара, па до траженог износа од 8.000,00 динара, за износ од 4.000,00 динара, одбија, као неоснован. Ставом другим изреке одлучено је да се том пресудом мења пресуда Четвртог општинског суда у Београду П 853/07 од 1.10.2007. године, у ставу трећем изреке, док је у преосталом делу пресуда остала неизмењена. Ставом трећим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против ове пресуде жалбу је благовремено изјавио тужени, побијајући је из свих законских разлога.

Испитујући правилност побијане пресуде, сходно овлашћењима из члана 386 ЗПП ("Службени гласник РС" бр.72/11 са каснијим изменама и допунама), а у вези члана 202-207 Породичног закона РС, Апелациони суд је нашао да је жалба туженог делимично основана.

У проведеном поступку првостепени суд није починио битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, као ни битну повреду из тачке 12 тога члана, на коју се неосновано жалбом туженог указује, с обзиром да је тај суд за своју одлуку дао јасне разлоге о одлучним чињеницама, тако да се правилност и законитост исте могу са сигурношћу испитати.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је тужбом, коју је том суду поднео дана 4.11.2019. године, тражио да се измени пресуда Четвртог основног суда у Београду П 853/07 од 1.10.2007. године (којом је разведен брак тужиоца и ВВ, тада мал.ББ поверен мајци на самостално вршење родитељског права, уређен модел виђања мал.детета са оцем и обавезан је АА да на име свог доприноса за издржавање мал.детета плаза 22% од зараде коју остварује, умањених за порезе и доприносе за обавезно социјално осигурање) и да се његова обавеза издржавања, сада пунолетног, туженог смањи на износ од 8.000,00 динара, почев од дана подношења тужбе, па убудуће, док за то постоје законски услови. Тужилац је свој захтев засновао на околности да су се од доношења претходне одлуке 2007.године измениле околности на његовој страни, те да више није у могућности да доприноси издржавању туженог са

22% од својих редовних месечних примања, што номинално износи између 18.000,00 и 22.000,00 динара. Саслушан у својству странке тужилац је навео да је запослен у Комерцијалној банци, где остварује зараду у висини од око 83.000,00 динара, од чега 22% износи између 17.500,00 и 19.000,00 динара, (од 15.4. 2020.године, због актуелне ситуације не ради, али прима 80% од своје зараде), да је у међувремену засновао нови брак, у коме је рођено двоје деце (...године и ...године), да његова супруга остварује зараду у износу од око 50.000,00 динара, да живи у кући свога оца, па не плаћа закупнину, не поседује непокретности у свом власништву, нити друге приходе, а тренутно продаје аутомобил, који је 2002.годиште и отплаћује два потрошашка кредита са ратом од 20.500,00 динара и 18.700,00 динара. Објаснио је да је до сада редовно плаћао износе свог доприноса на име издржавања туженог, да му је купио мобилни телефон и плаћа месечне рачуне у износу од 1.500-2.000,00 динара, да му је за екскурзије давао за цепарац 50 евра, али да нема комуникацију са њим. Тужени је оспорио постављени захтев и навео да је у време доношења претходне пресуде био стар 6 година (рођен је ...године), а да је сада пунолетан и потребе му се нису смањиле, већ су се повећале, а саслушан у својству странке тужени је навео да је ванредни ученик четврте године техничке школе, коју ће завршити до марта 2021.године, с обзиром да му је остало још десетак испита, а планира и да упише студије, да плаћа школарину у износу од 24.000,00 динара, док за пријаву сваког испита плаћа износ од 2.400,00 динара, да живи у кући која је власништво његове мајке у ..., са њеним супругом, мајка му је фризерка и предузетник је СЗР, али да му није познато колику зараду остварује, да поред трошкова школовања (школарине и пријављивања испита) на име хране потроши износ од око 15.000,00 динара, на име гардеробе износ од 5.000,00 динара и по 2.000,00 динара на име излазака и телефонског рачуна. Навео је и да се труди да себи заради цепарац, па повремено ради преко Омладинске задруге, када може да оствари износ до 15.000,00 динара, али да троши само онолико колико му је неопходно, па се труди да и део износа који добије од алиментације да мајци, јер жели да јој помогне.

Имајући у виду напред изнето, првостепени суд је нашао да се ради о захтеву који је делимично основан, с обзиром да су се од доношења претходне пресуде, којим је одлучено о висини доприноса тужиоца за издржавања туженог измениле околности на његовој страни, односно да је у међувремену засновао брак, у коме је рођено двоје мал.деце (рођених ...године и ...године), да тренутно не ради, али остварује 80% своје зараде у “Комерцијалној банци”, која износи 83.000,00 динара, супруга му је запослена и остварује зараду од око 50.000,00 динара и отплаћује 2 кредита, са ратама од 20.500,00 и 18.700,00 динара. Првостепени суд је ценио и околности на страни туженог, који је сада пунолетан, ученик четвртог разреда Техничке школе и живи са мајком и њеним супругом, у кући која је њено власништво, као и да повремено ради преко Омладинске задруге, где може да оствари износ од око 15.000,00 динара. Приликом одлучивања, првостепени суд је ценио како потребе туженог, као повериоца издржавања, (за исхраном, одећом, обућом, школовање и сл.), материјалне и стамбене прилике мајке, тако и могућности тужиоца, као дужника издржавања, који осим законске обавезе издржавања туженог, има и законску обавезу издржавања још двоје мал.деце, његове редовне приходе, стамбене прилике и могућност да стиче зараду,

имајући у виду висину његове, претходном пресудом, утврђене обавезе издржавања туженог (од 22% редовних прихода тужиоца), сходно којој је иста номинално износила од 18.000,00 до 22.000,00 динара у зависности од промене у приходима тужиоца. Процењујући месечне потребе туженог на износ од 32.000,00 динара, првостепени суд је обавезао тужиоца да доприноси издржавању туженог износом од 12.000,00 динара, којим ће делимично подмирити његове месечне потребе, уз допринос мајке и ангажовање туженог преко Омладинске задруге, где је у могућности да оствари износ од 15.000,00 динара месечно, налазећи да досуђеним износом егзистенција тужиоца неће бити угрожена, док је у преосталом делу одбио постављени захтев до траженог износа од 8.000,00, с обзиром да ће преостали износ, до износа потребног за издржавање туженог обезбедити други родитељ и тужени својим радом, па је у смислу одредби члана 155, 161, 164 и 167 Породичног закона одлучио као у изреци побијане пресуде.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, које се ни жалбеним наводима туженог не доводи у сумњу у делу, који се односи на постојање измењених околности, како на страни тужиоца, као дужника издржавања, тако и туженог, као повериоца издржавања, који је сада старији 12 година од доношења претходне пресуде, којом је одлучено о висини доприноса тужиоца за његово издржавање, као и измењених материјалних прилика тужиоца (чији су приходи смањени), тако и на страни туженог, то правилним чини закључак првостепеног суда да постоје услови за измену претходно донете одлуке, сходно одредби члана 164 Породичног закона Републике Србије, односно за смањење раније досуђеног износа.

Међутим, основано се жалбом туженог указује да је првостепени суд приликом одлучивања о висини доприноса тужиоца за издржавање туженог пропустио да правилно примени материјално право и то одредбу члана 160 Породичног закона, посебно у погледу оцене могућности повериоца издржавања, овде туженог да учествује у трошковима свог издржавања, а што је било од утицаја на доношење правилне и законите одлуке у овој правној ствари.

Наиме, одредбом члана 160 Породичног закона прописано је да се издржавање одређује према потребама повериоца и могућностима дужника издржавања, а потребе повериоца издржавања зависе од његових година, здравља, образовања, имовине, те прихода и других околности од значаја за одређивање издржавања, док могућности дужника издржавања зависе од његових прихода, могућности за запослење и стицање зараде, његове имовине, његових личних потреба, обавезе да издржава друга лица, те других околности од значаја за одређивање висине издржавања.

Ценећи садржину наведене законске одредбе, а имајући у виду утврђено чињенично стање, односно утврђену висину потреба туженог, које су се свакако повећале од доношења претходне пресуде пре 12 година (тужени је тада имао 6 година), док су приходи тужиоца у међувремену умањени и има обавезу издржавања још двоје мал.деце из другог брака (заједно са својом супругом), неосновано се жалбом туженог оспорава правилност одлучивања првостепеног суда у погледу постојања измењених

околности како на страни дужника, тако и повериоца издржавања у погледу постојања услова за смањење доприноса, овде тужиоца у издржавању туженог, сходно наведеној законској одредби. Међутим, основано се жалбом туженог указује да је првостепени суд пропустио да правилно примени одредбу чл.66 Породичног закона, када је износе, које тужени остварује преко Омладинске задруге сматрао за сталне и редовне приходе, с обзиром да исти тај карактер немају, нити се таквим могу сматрати, јер се ти послови могу обављати најдуже 120 дана током једне календарске године и тужени их обавља углавном током летњих месеци (2-3 месеца када нема испите), са којих разлога нема места њиховом учешћу у укупном подмирењу потреба туженог, па је Апелациони суд у смислу одредбе члана 394 став 1 тачка 4 ЗПП одлучио као у ставу првом изреке ове пресуде.

Правилна је одлука о трошковима парничног поступка, донета сходно одредби чл.153 ст.2 ЗПП, а у вези одредбе чл.207 Породичног закона, заснована на разлозима правичности, па је Апелациони суд у смислу одредбе чл.401 тач.2 ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

С обзиром на исход овога спора и незнатно учињено преиначење, Апелациони суд је одбио захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка, па је у смислу одредбе чл.165 ст.1 ЗПП одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа-судија,
Миланка Вукчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић